

Notes breus

RATIFICACIONS

Una nota nostra, la del passat dijous, ha estat impugnada des de "Diario de Reus" per un col·laborador espontani, que signa J. P.

El pretendre donar un comentari quotidià als fets i a les coses ens priva d'atendre les contraopinions, a despit de passar per descortesos. Si haguéssim de replicar, la tasca que ens proposem de realitzar, no abastaria la mitat dels nostres propòsits. El nostre impugnador, fent-nos dir, no obstant, el que no hem escrit, ens obliga fer una excepció per tal de ratificar-nos en el que dèiem.

Sabem, si no al cèntim, d'una manera aproximada el benefici material que la ciutat treia de la forja que allotjava la caserna, el qual benefici percebria de nou Reus, si el ministre de la Guerra tornés a portar un grup d'exèrcit del caràcter tècnic que fos, però similar en número i rendiment als esquadrans que guarnien la ciutat. Però el benefici que no sabem treuria la ciutat, i el nostre impugnador també deu ignorar, és del nou servei que hom pensa establir a la caserna. Si aquest ha d'ésser interessant, en bona hora que vingui, però si ha d'ésser una cosa migrada, si solament ha de servir per a escamotejar la promesa feta de cessió de la caserna a la ciutat, val la pena que l'Ajuntament, tal com suggerírem en la nota impugnada, gestioni abans, del ministeri, la fórmula més profitosa pels interessos de la ciutat.

Els soldats són fora de Reus, no per voluntat del poble, ans per resultat d'una reforma ministerial. Com a conseqüència d'aquesta disposició general, la caserna restant buida, se'n feu en principi promesa a la ciutat, la qual promesa hi ha el perill que s'esvaeixi.

Els nostres lectors deuran convindre amb nosaltres que si el servei que s'hagi de montar a la caserna no ha d'ésser de resultats positius per a Reus, o ha de romandre l'edifici indefinidament buit, la qual cosa, fins ara, tots ignorem, fóra millor de recordar al ram de guerra la promesa feta, amb el compliment de la qual hi deuríem sortir més guanyadors.

XEIX.

Ni demagogia, ni reacció

Aquests dies es nota certa febricitat entre els diferents partits per tal de començar a prendre posicions i situar-se tot el més estratègicament possible per a després de l'aprovació de la Constitució i de l'Estatut.

Trobem molt raonats aquests moviments dels partits polítics, sempre que llur activitat sigui definida i respongui a la necessitat de defensar uns ideals; però es dona el cas que certs sectors escamats i despitats per les seves recents desfeites, procuren no comprometre llur situació, i no fan altra feina que la de desprestigiar a aquells partits i persones, les quals saben que són un obstacle per a l'obtenció de llurs ambicions de domini polític.

Aquesta feina de crítica derrotista és una tasca molt còmoda, i si algunes vegades dona bons resultats, pot resultar, segons com vagin les coses, que en rebim les conseqüències desagradables els mateixos autors.

Diem això, perquè considerem intolerable aquesta campanya insidiosa que realitza certa premsa contra el nostre eximi i venerable, per tots conceptes, President Macià.

I diem campanya d'insídia, perquè no veinet-se amb cor de dir-li públicament tots aquells mots que saben dir-li en privat, li censuren el fet que des del sitial que ocupa, es mostri inclinat cap a un partit, i diuen que hauria de conservar aquella neutralitat pròpia de tot President.

Ja en temps de les eleccions a diputats a Corts, el nostre President es va veure obligat a declarar que aquest lloc l'ocupa portat pels seus homes, i que mentre no fos un President amb una Constitució que li senyalés els seus deures i drets vers al poble, es considerava home del partit amb el qual va començar i vol continuar l'obra revolucionària i redemptora de Catalunya.

Això és prou clar i no sabem perquè hi ha qui s'entesti en repetir inútilment aquests conceptes ja prou sabuts i aclarits.

No contents amb aquests atacs personals parlen de demagogia i de revolucionaris verbalistes, i això ho diuen uns senyors que no tenen res de revolucionaris ni de liberals;

uns senyors que no poden presentar cap certificat de revolucionarisme real i de realitzacions concretes d'idees renovadores, com avui ja tenen molts d'aquests homes que per aquells són uns demagogs.

Ens sembla que perden el temps aquests que es proposen, amb les seves sabudes habilitats minar i si pogués ésser anullar el prestigi del nostre President.

Es tasca inútil i malaguanyada, car el seu prestigi no l'ha guanyat mitjançant el *bluf* d'una premsa i d'unes capelletes a sou dels magnats, sinó a causa d'una vida recta i honrada com són els sofriments i els anhels dels bons catalans.

Es perquè ha sabut interpretar els desitjos d'un poble, i perquè ha suportat els seus sofriments amb estoïcisme, que el poble es llença al carrer i el segueix i el seguirà fins allà on sigui.

No som partidaris del mesianisme, però davant del cas Macià i els moments que travessa Catalunya, hem de defensar-lo sempre i en el terreny que sigui, car tindríem un remordiment com a homes liberals i com a catalans, si no denunciéssim les baixes maniobres de certa gent que per una situació personal sacrifiquen els seus ideals i fins sacrificarien el pervindre d'un poble.

Es l'hora de la llibertat de Catalunya i de la dignificació dels catalans, i nosaltres conscients de l'hora que vivim, no volem contreure la responsabilitat davant la història de passar com a catalans indignes de viure aquests moments, i farem quant estigui al nostre abast per ajudar a aquells homes que treballen per esborrar aquell estigma que portem des de l'any 1714.

En aquesta qüestió serem intransigents i toparan amb nosaltres tots aquells que intentin baixes maniobres.

Es l'hora de les realitzacions, i no de les definicions doctrinals. El poble vol i necessita fets i no principis teòrics. Cal que cadascú faci dringar el seu liberalisme en la pedra de toc i així sabrem si és de llei o bé està adulterat.

EL PRIMER DIARI SOSPE
PER LA DICTADURA FOU
FOMENT

Proses improvisades

SABREM GOVERNAR-NOS

Es un fet que no admet discussió; reconèixer l'existència vital del problema de Catalunya, constatar que és arribat el moment de la seva solució, trobar-se amb l'Estatut al davant que espera la seva conformitat i evidenciar que és qüestió de donar aquesta sense introduir en aquell les esmenes essencials que el cor els dicta... és cosa que reca a una part considerable d'espanyols. Adhuc aquells que més comprensius es mostren no saben estar-se de disertar sobre els temes dels nostres desordres interiors — desgraciadament, fins ara, no els han faltat temes—i d'una faiso marcadament intencionada posar en dubte la capacitat dels nostres homes i les possibilitats que tenim per a resoldre'ns nosaltres mateixos les coses que ens afecten.

Però l'hora de la nostra llibertat és arribada i està escrit que de tot ens n'hem de sortir. Així després de l'ofensiva que ens ha dirigit el senyor Prieto, i que no ha deixat de fer els seus efectes, l'economia catalana es manté a un nivell que prou voldrien per elles les altres regions hispàniques. I mentre el ministre de Governació es renta les mans davant l'insondable abim en què Catalunya ha de precipitar-se, empenyuda irremissiblement pels conflictes socials, veiem com les vagues van trobant solucions satisfactòries i l'abim no es presenta per enlloc, ni les pistoles, ni les bombes...

Serà perquè la capacitat dels nostres homes no mereix d'ésser posada en dubte?

El dia que el problema de Catalunya va començar a preocupar seriosament la Monarquia, fou quan per ací aparegué, sota diferents fases, el terrorisme que se'ns enviava a l'objecte d'obstruir el moviment catalanista.

Prescindint que fos el mateix qui ens enviava els conflictes, ah! si en aquell temps un ministre de la Governació hagués tingut l'inefable gentilesa de deixar a la nostra mà el sacudir-nos aquella salvatgia! Això hauria precipitat els aconteixements al senyor Martínez Anido.

BRAC